

Podkreśl w tekście wyrazy zapisane wielką literą i wyjaśnij ich pisownię.

Bursztynowa Komnata jest unikatem w skali światowej. Powstała na zlecenie króla pruskiego Fryderyka I.

Za twórcę artystycznej idei bursztynowego gabinetu uważa się gdańszczanina Andreasa Schlütera, wybitnego architekta, profesora i dyrektora Akademii Sztuk Pięknych w Berlinie. Jest on autorem projektu komnaty, z kolei pracami nad jej wykonaniem zajmowali się w latach 1701–1707 Gottfried Wolfram, a później – dwaj mistrzowie sztuki bursztyniarskiej z Gdańska: Gottfried Turau i Ernest Schacht zaproszeni w tym celu do Berlina. Efekt prac był zadziwiający, było to bowiem coś, czego jeszcze żaden monarcha nie miał.

Ściany gabinetu wyłożono kunsztownie rzeźbionymi płytkami różnego koloru, misternymi inkrustacjami i ornamentami. Pejzaże, herby, monogramy, girlandy z kwiatów, artystyczne miniatury, których szczegóły, jak na przykład sceny z życia rybaków, można było podziwiać jedynie przez szkło powiększające. Na każdej ścianie zawisły prostokątne lustra we wspianych ramach, a między nimi owalne zwierciadła. Odbijały wystrój przeciwległych ścian, powiększając przestrzeń gabinetu i wielokrotnie zwiększając jego bogactwo artystyczne. W celu spotęgowania efektów świetlnych wykonawcy podłożyli pod bursztynowe płytki srebrną folię.

W 1713 roku Fryderyk I zmarł, a władzę w Prusach objął jego syn Fryderyk Wilhelm I, żołnierz na tronie, który zwolnił z pracy większość artystów pracujących dla dworu królewskiego. Wtedy właśnie Andreas Schlüter opuścił Prusy i udał się do Petersburga. W roku 1716 podczas wizyty w Poczdamie car Piotr I zachwycił się bursztynowym gabinetem i dostał go w darze. Był to prezent dyplomatyczny – stanowił bowiem zapłatę za bezpieczeństwo wschodnich granic królestwa w czasie wojny północnej. W Rosji brakowało jednak rzemieślników zdolnych do montażu wyposażenia komnaty. I tak 18 skrzyń czekało na ostateczny montaż aż do roku 1743, kiedy to na rozkaz carycy Katarzyny I, a potem carycy Elżbiety I, włoscy artyści najpierw Bartolomeo Rastrelli w Pałacu Zimowym, a 12 lat później Alexander Martelli w Carskim Siole przekomponowali dzieło, dodając elementy w stylu rokokowym. Plafon ozdobiono malunkiem „Triumf młodości”, a brakujące miejsca w sztukaterii uzupełniono wykonanymi we Florencji mozaikami z jaspisu przedstawiającymi alegorie zmysłów. Wkomponowano również 24 kryształowe weneckie lustra. W połączonych kinkietach umieszczono 565 świec. Za czasów carycy Katarzyny Wielkiej komnata została powiększona o kolejne elementy, w tym wkładane bursztynem meble.